

Як хочеться миру

Аномально тепла зима,
прокидаються квіти.
Та стогне рідна земля,
поранена кулями,
умита сльозами.
Невже це все з нами?
Стогнуть поранені та плачуть від
болю
та не втрачають надії здобути
волю.
Як важко відбитися від цієї орди,
щоб запанував мир назавжди.
Щоб засяяли українські зорі,
і сонце зігрівало нас.
Так прагнемо ми волі
і боремось за неї повсякчас.
Щоб земля умилась не сльозами,
а сріблястими росами,
де б ходили ми ногами босими.
І буде розмізоване поле,
і жити будемо без болю.
Ми прагнемо миру,
життя на землі.
Орки хай згинуть в імлі .
З нетерпінням чекаємо перемоги,
щоб повернулися живими всі
герої.
Щоб не плакала мати біля воріт,
а бавила внуків ще сто літ.

Як хочеться миру!

Щоб всі квіти тяглися до сонця,
прийшов спокій у наше віконце,
щоб розквітали навкруги сади.
Нарешті настав мир на землі,
щоб не знали діти війни.

Як хочеться миру!